

EFICIENȚA RELAȚIEI GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂ—PREMISA A PROCESULUI INSTRUCTIV-EDUCATIV DE CALITATE

PIP Dincă Liliana Codruța

Educația este o acțiune socială care se desfășoară într-un cadru instituționalizat și nu numai. În categoria factorilor educaționali putem include școala, familia, instituțiile cultural-educative, mijloacele mass-media, etc. Atunci când copilul este integrat într-unul din aceste medii, asupra sa se vor exercita diverse influențe educative. Nu trebuie pierdut din vedere că mediul familial este universul natural al celor mici, este primul cadru de socializare al lor și nevoia sprijinirii părinților în educație este presantă. Copilul, la început, își petrece cea mai mare parte a timpului în familie. Legătura dintre copil și cei din casa sa este extrem de puternică. Familia e scena principală din viața copilului; e nucleul social în care până la o anumită vârstă se reflectă întreaga viață socială. Totuși, ușor, ușor, influența educațională a grădiniței crește în intensitate, până ce devine dominantă. Copilul acum se dezvoltă într-un alt mediu, dar absorbția lui în instituția preșcolară i-a solicitat toate posibilitățile de adaptare. Munca educatoarei trebuie să fie continuată, susținută și întărită de familie. Atmosfera creată aici, dar și exemplul personal ajută ca valorile morale precum cinstea, omenirea, sinceritatea, demnitatea etc, să fie „receptate” de cei mici zi de zi. Părinții, bunicii, frații oferă modele care vor fi asimilate prin imitație.

Necesitatea colaborării grădiniță - familie rezidă din obiectivul comun pe care îl au cei doi factori educaționali: asigurarea unui sistem unitar de cerințe de instruire și educare a preșcolarului. Nu vor exista rezultate pozitive ale actului educațional dacă nu există corelare perfectă între influențele educative.

Dacă familia este primul mediu educativ, grădinița este primul factor de socializare instituționalizat. La relațiile de tip afectiv din familie sunt adăugate relații noi, care impun o anumită distanță socială între copil și adult și o schimbare a mediului de trai. Cadrul didactic trebuie să aibă abilitatea să determine părintele să colaboreze și să înțeleagă care este adevăratul rol al programelor educative oferite de învățământul preșcolar.

Se poate vorbi de competența părintelui ca educator și atunci el trebuie să posede noțiuni elementare privind aspecte legate de dezvoltarea fizică și psihică a copilului, de problematica pe care o ridică evoluția sa. Care este rolul educatoarei? Ea trebuie să cunoască trăsăturile și potențialul educativ al familiei să cunoască structura și tipul ei, relațiile interpersonale, climatul educativ din familie, autoritatea părinților, etc. Cunoscând toate acestea, cadrul didactic va încerca să stabilească un program comun de educație (al familiei și al grădiniței), un program ce conturează un sistem unitar de cerințe. Marcată de mult profesionalism, educatoarea trebuie să urmărească realizarea a două obiective:

- să prezinte și să dezbată împreună cu părinții unele cunoștințe pedagogice sau unele teme educative.

- să-i familiarizeze pe aceștia cu câteva noțiuni privind strategia didactică utilizată în grădiniță.

Astfel se pot evidenția câteva forme concrete de colaborare dintre grădiniță și familie forme ce previn eșecul școlar și mai târziu delincvența juvenilă:

- Ședințe (comitet de părinți)

Munca cu colectivul de părinți îmbracă forma ședințelor care au loc în primul rând la începutul anului școlar și apoi ori de câte ori este nevoie. La început este ales comitetul de părinți care își are rolul lui în rezolvarea problemelor organizatorice, administrative și financiare ale grupei. În cadrul acestor adunări părinții iau cunoștință cu greutățile sau realizările grupei, de situațiile nou apărute, etc. Educatoarea trebuie să fie foarte convingătoare în a le arăta importanța colaborării dintre grădiniță și familie, în a le arăta necesitatea sprijinirii muncii pe care ea o desfășoară la clasă.

-Lectorate

Lectoratele dezbate tematici educative și probleme pedagogice care interesează întreaga masă a părinților. Ele permit ca ei să-și împărtășească din experiența personală privind educarea copilului (raportându-se la tema dezbătută) Perioada preșcolară este una de perioadele de intensă dezvoltare

psihică de aceea este necesar ca adulții să cunoască noțiuni simple legate de personalitatea copilului de 3-6/7 ani:

- Componenta cognitivă(intelectuală);
- Componenta socio-afectivă;
- Componenta motorie;
- Componenta limbajului;
- Componenta identității.

Familia contemporană cunoaște schimbări importante, dar și dramatice în același timp, schimbări care influențează dezvoltarea echilibrată a copiilor. Astfel, se întâmplă ca după o anumită vârstă ei să-și schimbe atitudinea față de familie, școală, societate; mulți dintre ei nu mai sunt supravegheați datorită existenței a tot mai multe familii monoparentale, ceea ce duce la creșterea delincvenței juvenile.

Problemele existente în mediul familial (lipsa banilor, violența, atmosfera tensionată,) influențează negativ încă de la cea mai fragedă vârstă. De aici pornește necesitatea colaborării grădiniță – familie și a elaborării unui plan comun de educație pentru o dezvoltare optimă a personalității copilului.